No. 2909 Vrijdag 24 Dec. 1937 54ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt elke Woensdag en Zaterdag
Abonnementsprijs voor het gebiedsdeel
fl. 2.— per kwartaal bij vooruitbetaling.

Redactie: St. Elisabeth's Gasthuis Tel. 292
Administratie: St. Thomas-college Tel. 550
Uitgever: W. J. A. Donders.
Drukkerij van het Vicariaat.

Voor het Buitenland fl. 10.— per jaar
Afzonderlijke nummers fl. 0,10

„En zij legde Hem in een kribbe"

Roerend mysterie van de Kerstnacht! Wondervol geheim van Gods eindeloze liefde. De Oneindige, de Almacht ligt daar als pasgeboren, hulpbehoevend kindje op zwart stró in een etensbak in een kille grot.

Kerstmis is vreugdefeest, maar van geen jubelende triomfale vreugde als Pasen. Het is vreugdefeest, maar van een innige vreugde met weemoed vermengd. Vreugde omdat de Verlosser gekomen is, en omdat Hij zó gekomen is, in alles aan ons gelijk behalve in de zonde. Vreugde om dat wonder-liefdelijke Kindje, zo klein en zo teer, maar dat tevens God is, Die ons redden wil en ons redden zal, als wij zelven willen. Maar die vreugde is vermengd met weemoed als we bedenken, dat dat Kindje gekomen is om te lijden en de gruwelijkste dood te sterven, als we overwegen, dat die blijde Geboorte het begin is van een leven van lijden voor óns.

In kerk en kamer knielt groot en klein in deze dagen bij de afbeelding van Jesus' eerste rustplaats, Zijn Kribbe. Maar bezitten wij nog die aandoenlijke eerbiedwaardige relikwie, de oorspronkelijke Kribbe? We hopen, dat de devotie onzer lezers er niet onder lijden zal, als we ook deze critisch gaan beschouwen. Vooraf een en ander over de plaats waar die kribbe zich bevond, over de plaats waar Maria haar Goddelijk Kind heeft gebaard.

Vrij algemeen wordt nu wel aangenomen, dat Jesus werd geboren in een grot waarin de herders soms schuilden en hun vee in veiligheid brachten, en niet in een bovengrondse houten of lemen stal. Toch vindt men in een nieuwere Roomse bijbelcommentaar een afwijkende mening weergegeven. We lezen bij Sint Lucas: „En zij baarde haren eerstgeboren Zoon en wikkelde Hem in doeken en legde Hem neder in de kribbe, omdat er (voor hen) plaats was in de herberg". Men wil nu die zin aldus verstaan: zij legde Hem in een etensbak omdat er in de hele herberg geen andere geschiktere gelegenheid te vinden was, m.a.w.: Maria en Jozef hadden met moeite in de volle herberg een plaatsje gevonden, maar als in de nacht het Kindje geboren wordt, is er natuurlijk niet aanstonds een wieg of bedje bij de hand en moet men zich behelpen met een voerbak, waarin wat stró wordt gelegd. Als deze opvatting juist zou wezen, zou het niet waar zijn, wat kunstenaars met de pen en met het penseel zo roerend hebben afgebeeld, dat Maria en Jozef in heel Bethlehem vergeefs om nachtverblijf hadden aangeklopt, zou 't niet waar zijn, dat Christus werd geboren in 'n grot, die sinds de vroegste eeuwen als geboortegrot wordt vereerd. De woorden „voor hen" die wij tussen haakjes plaatsten ontbreken in de oude latijnse vertaling van vóór Hieronymus en we kunnen toegeven: als dit de oorspronkelijke lezing is, zou men de zin op zich genomen zeer wel aldus kunnen verstaan: Maria legde Hem in een kribbe omdat er (overigens) geen plaats (geen geschikte gelegenheid) was in die herberg. Maar ook dan behoeft men die zin niet aldus te verklaren.

En de meer algemene opvatting verdient verre de voorkeur. Maria legde haar Kindje neer in een kribbe van de grot waar zij ten laatste terecht waren gekomen, omdat er voor hen geen plaats was in de herberg, noch elders in het stadje. Voor deze mening getuigt de oude traditie. Origenes in de derde en Justinus in het midden der tweede eeuw spreken van een spelonk of grot en ten tijde van Constantijn werd boven de grot, die door de gelovigen als de geboortegrot vereerd werd, en die zich even buiten Bethlehem bevond, een kerkgebouw opgetrokken. Bovendien is het verhaal van Lucas over de eerste aanbidding door de herders zó heel wat begrijpelijker dan wanneer het Kindje zou geboren zijn in de drukke herberg. Lucas verhaalt niets van opschudding in de herberg, doch alleen van de herders die op wonderbare wijze naar de plaats der geboorte worden geleid en daarna de blijde boodschap aan de andere mensen meedeelden. We geloven dan ook niet, dat er ernstige reden bestaat om te twijfelen aan de echtheid van de als zodanig vereerde geboortegrot.

Maar de oorspronkelijke kribbe! Bezitten we die zo eerbiedwaardige relikwie nog?

In de Santa Maria Maggiore in Rome bewaart men een kostbare urne, waarin zich onder glas een paar langwerpige stukken hout bevinden, die als overblijfsels van de Kribbe worden vereerd.

Wanneer de critiek nu aantoont, dat die stukken hout niet van de Kribbe afkomstig zijn, dan behoeft de devotie daar niet onder te lijden. Men kan n.l. die overblijfsels toch als een zeer eerbiedwaardige relikwie beschouwen en vereren. De oplossing van die schijnbare tegenspraak vindt men in een korte bemerking van Mgr. de Waal: Hij vermeldt dat, waarschijnlijk door Paus Zacharias omstreeks 750: „das Holz der Krippe von Bethlehem (richtiger der Wiege des Heilandes) hierher gebracht wurde..." (naar S. Maria Maggiore).

Toen Maria en Jozef in de Kerstnacht in de grot waren aangekomen en het Goddelijk Kind geboren werd, moesten zij zich voorlopig behelpen met wat er in die kale grot te vinden was, de kribbe of voerbak. Maar het is te begrijpen, dat Jozef de timmerman, ook al zouden zij ruime tijd in die grot gebleven zijn, de geïmproviseerde wieg weldra door een betere vervangen heeft. En die wieg, al was het niet Jesus' allereerste rustplaats is toch zeker onze verering overwaardig. We moeten echter hieraan toevoegen, dat die herkomst van de relikwie niet zeker is en men er ook een andere verklaring van geeft.

Maar waarom zou dat hout nu niet van de oorspronkelijke kribbe kunnen zijn? Eenvoudig, **omdat die kribbe niet van hout was.**

We menen dit met voldoende zekerheid uit het volgende te mogen opmaken. Na de dood van Paus Damasus in 384 verlaat Sint Hieronymus de Eeuwige Stad en reist naar Palestina. Na verschillende heilige plaatsen bezocht te hebben vestigt hij zich voor goed in de nabijheid van Bethlehem. Hij vormt er een kloostergemeente, die weldra sterk aangroeit, vlak bij de kerk, die Constantijn boven de geboortgrot gebouwd had. Van tijd tot tijd preekte Sint Hieronymus voor zijn gezellen en in een dier toespraken lezen wij het volgende: „O, ware het mij vergund de kribbe zelve te zien, waarin de Zaligmaker werd neergelegd! Tegenwoordig hebben wij, christenen, ze vervangen door een zilveren kribbe; maar, wat mij betreft, ik hecht meer waarde aan die men weggenomen heeft. Goud en zilver, dat is goed voor de heidenen: het christengeloof vindt zich meer bevredigd met die lemen kribbe (luteum illum praesepe). Hij die in déze kribbe geboren is veroordeelt goud en zilver. Maar daarom veroordeel ik hem nog niet, die aldus gehandeld hebben om den Christus te eren."

Hieronymus is dus overtuigd, dat de oorspronkelijke kribbe van klei of leem geweest is. Oude getuigenissen omtrent een houten kribbe zijn er niet te vinden. Er is geen reden te betwijfelen, dat Hieronymus op een goede traditie steunt. En bovendien: het is heel aannemelijk, dat het een lemen kribbe geweest is. Men gebruikte daar in die tijd veel lemen etensbakken voor de dieren. En juist in de grot, waar men weinig bewerkt meubilair heeft te verwachten, kan men het zich zo goed voorstellen. Het is mogelijk, dat men van leem of klei een lossen verplaatsbare etensbak gemaakt heeft. Waarschijnlijker echter was het een toevallige (of opzettelijk gemaakt) ophoging van de bodem der grot, waarin men dan een uitholling of kuil maakte om er het voeder in te leggen. Zo ziet men het ook op de H. Landstichting, in een soort nisvormige verdieping der grot, links van de ingang. Daar staat evenwel tegenover, wij moeten het toegeven, dat een aldus gevormde kribbe niet licht **weggenomen** kon worden, zoals Hieronymus toch zegt, om door een andere te worden vervangen. Jammer genoeg vertelt Hieronymus er niet bij, welke vorm de zilveren kribbe had. Daar zou men anders ongeveer uit op kunnen maken, hoe de lemen kribbe eruit had gezien. Wat er ook zij van de vorm, we menen op gezag van Hieronymus te mogen aannemen, dat de oorspronkelijke kribbe niet van hout maar van leem is geweest.

Hieronymus verhaalt ons ook hoe de heilige Paula zich tot de plaats der kribbe getrokken gevoelde en bij haar eerste bezoek al besloot, dáár haar verder leven door te brengen. Zij leefde daar vlak bij de kerk met haar dochter Eustochia en vele gezellinnen in zeer strenge boetvaardigheid, en ingetogenheid. Maar ook Hieronymus had zulk een verering voor die hoogheilige plaats, dat hij zichzelven de minnaar der Kribbe mocht noemen. Bij zijn zo véél omvattend wetenschappelijk werk vond hij de tijd om met zijn kinderlijk geloof en kinderlijke liefde zijn godsvrucht te voldoen jegens den Heiland op de plek zelve waar Deze was geboren. En hij zorgde er met zijn gezellen voor het goddelijk Officie, voor het gemeenschappelijk koorgebed en we kunnen ons voorstellen met welk een vurigheid en godsvrucht niet alleen door de kloostergemeenten maar door heel Bethlehem en Jerusalem daar op die eeuwig gezegende plaats de Kerstnacht gevierd werd. (Aanvankelijk had dit nog plaats op de 6de Januari maar weldra werd het Kerstfeest door de invloed van Hieronymus, die dit in een homilie bepleitte, naar de 25ste December verschoven).

De heilige Paula zeide eens tot Sint Hieronymus, dat zij met de ogen des geloofs zo duidelijk het Kindje in de kribbe zag liggen, en de Maagd die Moeder was geworden voor zich zag, en de zorgzame voedstervader, en de herders die aan kwamen lopen, en de koningen in aanbidding neergeknield. Hoe levendiger wij ons dat voorstellen, hoe dieper wij doordringen in dat mysterie van zelfvernedering en eindeloze Liefde, des te meer zullen wij vervuld worden van eerbiedige bewondering en dankbare wederliefde voor het Jesuskindje in de Kribbe, voor Hem, Die ons zózeer heeft liefgehad.

P. DESIDERIUS FRANSES O.F.M.

EEN OUD KERSTVERHAAL

In Ierland houden ze zo van dit verhaal. Maar het is zo mooi, dat iedereen ervan moet houden. Het is het verhaal van twee warme armen, die het Koningskind Christus droegen en het een kribbe bezorgden aan een menselijk hart, terwijl Maria sliep.

Het schijnt dat Brigida nog een jonge vrouw was, de liefste en mooiste van heel Ierland. Het water van St. Patrick's doopsel was nog vochtig op haar blank en smetteloos voorhoofd; het licht van het geloof had sterren van Bethlehem ontstoken in haar ogen...

Eens schonk God haar een visioen en een droom. Zij knielde in de kleine kamer van het vaderlijk kasteel, waar zij bad tot God en Maria liefhad. Het was Kerstmis in haar hart, zoals het Kerstmis was in de scherpe, heldere, vrieslucht buiten. Het was de lieflijke vooravond van de lieflijke dag, waarop de hemel afdaalde op de aarde en de boezem van een smetteloze maagd de eerste kribbe werd van een God, die mens geworden was.

Alleen met haar gedachten, droomde Brigida van Kerstmis, van de zang van den ouden priester, die vroeger Druïde geweest was, tot hij zijn eerbiedwaardige hoofd gebogen had voor de mensgeworden Wijsheid, zoals eertijds de heidense Wijzen uit het Oosten.

De koude wind blies fel en joeg gierende en kreunende geluiden langs haar kamer. Maar Brigida was verdiept in de voorbereiding van haar ziel voor de komst van den Koning. Spoedig, bij de Nachtmis van het Kerstfeest, zou de jeugdige Verlosser wederom ter wereld komen. Weldra zou zij Hem tegen haar hart kunnen houden. Zij zag op naar Maria, maar zonder enige jalouzie. Christus zou immers evenzeer van háár zijn. Hij zou geboren worden in haar maagdelijke ziel. Wat kan Kerstmis anders zijn, dan de komst van Christus om de ziel te vervullen met de glorie van zijn godheid, verborgen onder de gedaante van een blanke hostie?

Toch was het hart van Brigida maar voor een ogenblik gelukkig. De blanke hostie verborg Hem té goed. Zij omhulde zijn godheid en zijn mensheid nog beter dan de schamele kleertjes van Bethlehem. De heilige Hostie voldeed niet aan haar zoekende ogen.

Wat verlangde ze Hem te zien met al de lieflijkheid van zijn Kindsheid! Ze zou zo graag Zijn vingertjes willen voelen aan haar hals en Zijn hulpeloos hoofdje tegen haar schouder, Zijn zachte adem op en neer gaan in een zelfde rythme met de hare.

De heilige Hostie hield Hem verborgen in haar witte gedaante. Maar dan nóg iets: Zijn Moeder zou de Kerstnacht haar niet brengen. De priester, niet Maria, zou Hem tot haar brengen; Maria, die Hem vertrouwvol gegeven had in handen van arme herders, bezweet van het harde lopen op bevel van den engel.

Brigida zuchtte om Kerstmis, wegens het Kind en de Moeder, om Christus en de Madonna. Ze bad en zuchtte, zuchtte en bad; want haar hart was zwaar van vreugde om Kerstmis, maar zwaar ook wegens een onvoldaan verlangen naar Bethlehem.

Toen kwam het visioen! De schildwacht op haar vaders walmuren sloeg daverend middernacht. Brigida's ogen vielen dicht en openden zich weer; Kerstmis begon! De zware stenen muren van haar kamer, vochtig van de winterkou en met grote lidtekens van metselaarswerk, verdoezelden tot grauwbruine, herfstige heuvelhellingen onder een donkerfluwelen hemel. Zij sloeg haar ogen op, maar in plaats van de mooi geweven plafondkleden zag ze het zwakke geflikker van eenzaam wakende sterren, moeitevol lichtend naast de onweerstaanbare glans van een nieuwe mededinger, die over de heuvelen straalde. En de kleine deur, waar ze zo dikwijls door was gegaan, om van haar kamer naar de kapel te gaan, was nu de donkere ingang van een grot.

Zacht stond Brigida op, want dit was een visioen dat geen engel behoefde als tolk. Op de paden van de heuvelen hoorde zij stemmen, waarvan ze wist dat het herderstemmen waren, haastend in de richting van hun achteloze makkers, met een vreugdevolle tijding. Dat was niet meer het zuchten van de wind, dat ze hoorde, maar het uitsterven van engelenstemmen, dat duidelijk dóórklonk tot de verste hoeken van de aarde.

En door de opening van de grot trilde een zwak licht, dat maar moeilijk tot de uitgang reikte en haar wenkte om dichterbij te komen. Vlug liep ze er heen en stond stil aan de ingang toen het licht uitstierf tegen het warme wit van haar wollen mantel en het donkere rood van haar brede mouwen en de linnen hoofddoek die haar lange, dikke vlechten bijeenhield.

Getrokken door het wegstervende licht, trad ze de grot binnen. Ze stond stil. Ze had moeten knielen en aanbidden! Hier was de hemel, begraven in de blauwe schaduwen van een grot. God was onder Zijn volk gekomen, wachtend op Zijn aanbidders.

Maar Brigida knielde niet. Haar vrouwenhart was te veel gevuld met medelijden om het toneel dat ze aanschouwde. Want op de ruwe grond van de grot lag een stoere man, uitgeput van vermoeienis, gehuld in zijn reismantel, die nauwelijks zijn ledematen bedekte en met zijn reisstok naast zich. En tegen de muur, dicht bij de voederbak, waar geen moeder lang haar kind in zou laten liggen, zat schreiend Maria.

Haar rug, door vermoeidheid gebogen, zocht rust tegen de harde, kille rotswanden van het hol, alsof het gewicht van werelden erop drukte. Haar hoofd boog voorover in innige droefheid.

Alleen haar armen schenen te waken; met de onvermoeibaarheid en het gemak, aan moeders alleen eigen, hield zij ze gebogen om haar slapende baby, in beschermende omhelzing.

Brigida zag verwonderd toe, zich afvragend, hoe God zo klein en zo lief kon zijn en hoe zijn moeder zo bedroefd kon wezen. Ze verwonderde zich dat ze evenveel medelijden als liefde voelde. Maria, zei ze, en haar stem klonk als een harp, die door de wind beroerd wordt: Maria, ben je niet erg moe? En de vriendelijkste ogen ter wereld keken naar haar op van onder slaapzware oogleden, het mooie hoofd boog toestemmend.

Toen fluisterde Brigida: O, ik weet hoeveel je geleden hebt, vóór je deze vreugde droeg. De weg vanaf Nazareth was lang en deh erbergen waren weinig en zeer vol. Je krachten zijn zeker nooit groot geweest en vele mijlen ver droeg je Hem onder je hart. Je dwaalde van huis tot huis, verdrietig en vreesachtig om de dichtslaande deuren, gesloten voor u en... voor Hem! Toen ging je maar naar de heuvelhellingen en vond in een hol een koud onderdak en bescherming tegen het gure weer van de winternacht. Alleen, ik weet het, heel alleen heb je je Kindje gedragen; wat kan trouwens de beste man ter wereld doen, als voor zijn vrouw het grote uur gekomen is? Van slapen was geen sprake voordat je het Kindje kon aanbieden ter aanbidding aan engelen. Toen kwamen de herders, die vermoeiend lang bleven, gevangen door hun vreugde om Hem, onwillig om het Lam Gods te verlaten, zelfs niet ter wille van hun eigen lammeren, die dwaalden op de hellingen. Maria, je bent moe; geen wonder dat je moe bent.

En Maria glimlachte, terwijl haar mond beefde en haar hoofd duizelde van de slaap. Maar je kunt nu gaan slapen, Maria! En Brigida deed haar witwollen mantel af en legde ze op de grond. Natuurlijk kon je je niet slapen,... totdat ik kwam. Er moest toch iemand waken, wegens de gevaren van de nacht en van de mensen, die Hem haten, maar, Maria, als je mij nu... als ik misschien,... Maria, als mijn armen nu eens het werk overnamen van uw armen! Hier is mijn mantel om te gaan slapen en in mijn armen, aan mijn hart is de kribbe voor Hem. En stoutmoedig in haar verlangen, maar tegelijk beschaamd om haar durf, sloeg ze haar blauwe sterre-ogen neer en sloeg ze weer op, langzaam, hoopvol, smekend, met uitgestrekte armen.

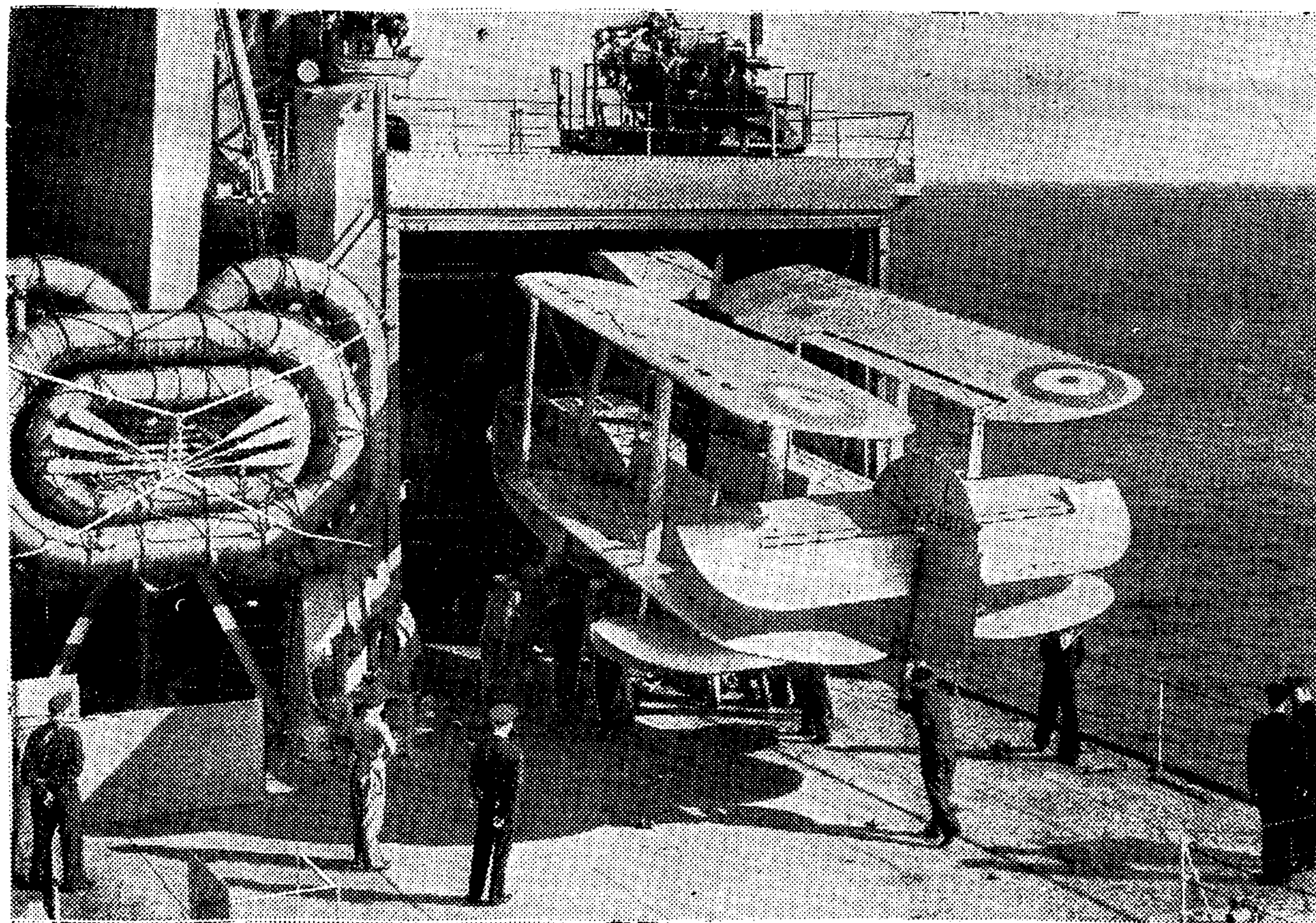
Weer glimlachte Maria en Brigida wist nu, dat haar gebed verhoord was. Op het zelfde ogenblik was Brigida op haar knieën, dicht bij Maria. Vriendelijk reikte de moeder haar Baby over uit haar beschermende armen in die van Brigida. Zacht strekte zich haar moede lichaam op de zachte wol van Brigida's mantel; even nog knipperden haar ogen en vielen dan dicht, Maria sliep.

In de armen van Brigida lag het Koningskind, in stille verwondering, als om te wennen aan de nieuwe kribbe. Dan slaakte het een diepe zucht van vertrouwen en tevredenheid. Het kleine lichaam nestelde zich tegen haar boezem. Kleine, bewegelijke vingertjes, warm en hulpeloos, raakten haar hals aan. En Brigida zonk weg tegen de wand van de grot en zong met haar fijnste stem voor het Kind een mooi Iers slaapliedje.

Zo gebeurde het, dat, terwijl Joseph sliep zijn slaap van schaamte en uitputting (schaamte, omdat hij haar een grot tot woning moest aanbieden en uitputting om aan deze schande te ontkomen), en Maria zalig rustte op de mantel van Brigida, dat Brigida zelf voor bewaakster en verzorgster speelde van den Zoon van God.

De Zoon van God nam die rustplaats voor lief aan haar boezem, die rein was als pas gevallen sneeuw en weldadig warm door het liefdevuur dat haar verwarmde. Het kind van Bethlehem had van Brigida's hart gemaakt de tweede kribbe van Zijn aards verblijf.

Toen verdween het visioen, zeiden de haren, die het verhaal vertelden, zoals alle visioenen verdwijnen moeten totdat het eeuwig visioen verschijnt van Gods hemelglorie. De glooiende helling stond weer stijf recht. Het was weer de koude muur van haar kamer. Geborduurde tapijten hingen weer van het plafond en verhinderden de sterren, naar binnen te schijnen. Geen uitgeputte Joseph of slapende Maria meer en Brigida keek naar haar ledige armen waar net nog de Koning van het Kerstfeest gele-

MODERNE KRUISER. De kruiser „Sheffield" is een van de nieuwe City class kruisers zo pas gebouwd. Het is een 9000 ton kruiser met twaalf 6 inch en 8 4 inch kanonnen. De kruiser draagt twee watervliegtuigen. De foto laat een van de vliegtuigen zien in zijn hangar.

gen had.

Ledig, maar niet voor lang. Want Brigida stond op en ging door de kleine deur, die de opening van de grot geweest was en wandelde van haar kamer naar de kapel voor de nachtmis.

Weet u nu, waarom de Ieren Brigida de pleegmoeder van het Kindje Jesus noemen?

De Eerste Suppletoire 1938.

Als een volgeladen Kerstboom werd even voor Kerstmis door ons Bestuur een suppletoire begroting ingediend, met uitgaven in het belang van het gebiedsdeel Curaçao van even 1 millioen en een kleine 150 duizend gulden. Uitgaven zowel aan uitbreiding van personeel als wel materieel.

Voor de Gezaghebber van Aruba wordt er een hoofdcommies bij gevraagd en voor het opvoedingsgesticht Scherpenheuvel dat in het laatste jaar bijna tweemaal is vergroot wordt voor de richtige zedelijke opleiding der jongens een geestelijke van de 2e rang gevraagd.

Onderwijs.

Of onder de vorige Inspecteur er een achterstand gekomen is in het onderwijs? Op deze begroting wordt althans eerst een 30.000 gevraagd voor leerkrachten te San Nicolaas, Wishi en Salinja en verder nog 66 duizend voor bouw en inrichting van scholen op Aruba.

Ook aan de volksvoeding is eindelijk eens de nodige aandacht besteed. Maar wat is er toch lang op gehamerd moeten worden eer de 3 duizend die daarvoor werden uitgegeven thans in dertig duizend veranderd is.

Voor de ambachtschool wordt ook voor — 38 gevraagd wat voor eind — 37 reeds was toegestaan, een leeraar in het vak rijwiel — motor herstellen, en tevens voor het vak electro-technisch instrumentmaken. Het blijkt met den dag dat deze schoo in een grote behoefte voorziet.

Onder deze categorie van onderwijs willen we ook nog melding maken dat ons Bestuur van plan is op grote schaal de cursussen in te richten voor het opleiden van ambtenaren.

Personeelsuitbreiding.

Behalve een hoofdcommies van parkette die reeds in '37 werd benoemd worden er zes brigadiers gevraagd voor Aruba, een schrijver op het postkantoor, twee loodsen voor Aruba, uitbreiding van bootpersoneel, twee oppassers op Zaquito en vroedvrouwen, deze laatste dan in zover dat er wederom drie meisjes naar Nederland zullen worden uitgezonden om daarvoor te worden opgeleid.

De devaluatie.

De prijsopdrijving ten gevolge van de devaluatie doet zich ook nog weer in deze begroting voelen. Dan vinden we credieten voor salarisverhoging ten gevolge van de prijsopdrijving; dan wegens het duurder worden van arbeidslonen en materiaalprijzen o.a. bij de brug, de kustverlichting het loodsmateriaal, het onderhoud van gebouwen en meubilair, wegen enz. en dit soms tot 40% toe.

Radio en Luchtvaart.

De Radiodienst heeft enkele nieuwe toestellen nodig tot een crediet van 7.500 en de luchtvaart eist aanschaffing van diverse weerkundige instrumenten. Dit laatste bedraagt slechts ƒ 1250. Maar ƒ 60.000 vraagt de luchtvaart voor het aanbrengen van noodzakelijke verbeteringen aan de vliegvelden welke verband houden met de komst van de snellere vliegtuigen.

Postkantoor.

We lezen verder in deze begroting dat door het Bestuur voorlopig afgezien is van de bouw van een nieuw postkantoor. Het is namelijk komen vast te staan dat de aanvankelijk voor dat gebouw uitgekozen plek niet in alle opzichten voldoet aan de eisen stellen aan de plaats voor een postkantoor geschikt.

We zouden nu alleen nog willen vragen of de plaats van bedoeld gebouw, wat indertijd zo duur gekocht is en al voor zoveel dienst bestemd geweest is, nog wel ergens anders goed voor is?

Het Bestuur heeft nu gemeend in de geest van de Raad te handelen door nu de bouw van een

Nieuwe Hendrikschool

reeds in 1938 te laten plaats vinden. De kosten hiervan worden geraamd op...... ƒ 82.000.—.

Het voornemen bestaat de nieuwe school op te trekken op een gedeelte van het terrein hetwelk thans door de oude school wordt ingenomen en het andere gedeelte te doen innemen door een nieuwe Wilhelminaschool, beide gebouwen gescheiden door het gymnastieklokaal, gebouw voor onderwijzend personeel en koraalmuur. Het terrein van de tegenwoordige Wilhelminaschool komt voor bij uitstek geschikt te zijn voor de bouw van nieuw postkantoor. Als eerste termijn voor de bouw van de nieuwe Wilhelminaschool wordt een bedrag van ƒ 50.000.— aangevraagd. De totale bouwkosten van het complex Hendrik- en Wilhelminaschool c.a. kunnen voorlopig geraamd worden op ƒ 200.000,—.

Andere bouwwerken.

zullen zijn, uitbreiding van het abbatoir tot een som van ƒ 16.000. Een markt voor 20 standplaatsen op Rio Canario; tevens zullen ook te San Nicolaas en te Oranjestad een markt worden opgericht.

Waterleiding.

De waterleiding, het zorgenkind van Curaçao, heeft op deze begroting ook weer haar aandeel geëist en niet minder zelfs als 98.000.

Het wordt er zo heel gewoontjes gezegd:

Tengevolge van de uitbreiding der bewoning in en buiten het oorspronkelijk gedachte verzorgingsgebied van de waterleiding op Curaçao, heeft op deze begroting ook weer haar aandeel geëist en niet minder ... terrein reeds voor een deel is aangesloten op de waterleiding of nog moet worden aangesloten, is het noodzakelijk gebleken zowel op de pompstations als ten behoeve van de distributie nieuwe werken uit te voeren ter verkrijging van bedrijfszekerheid en goede bediening.

Het aangevraagde crediet is voor werken welke niet langer uitgesteld kunnen worden en vormen een onderdeel van een grote uitbreiding, welke in volgende jaren ter hand zal moeten worden genomen, waneer de prijs van het leidingswater aanmerkelijk zal worden verlaagd.

Dit laatste, de verlaging der prijs voor het water, is het eerste zonnestraaltje, wat we in deze lijdensgeschiedenis te zien krijgen.

Maar vergeten we niet, dat wanneer dan de prijs zoals de geruchten lopen tot b.v. ç 1.25 zou worden teruggebracht, we nog een hoge prijs voor water zullen moeten betalen.

Wordt vervolgd.

De Geschiedenis der Koninklijke.

Van de N.V.A. Oosthoek's uitgevers Mij te Utrecht ontvingen we ter bespreking een exemplaar van haar uitgave: „De Geschiedenis der Koninklijke" door Dr. C. Gerretson, deel I en II.

Dit werk is vroeger reeds in een zeer beperkte oplaag gedrukt als luxe uitgave voor rekening van de Maatschappij, welke uitgave echter niet in de handel is gebracht.

Nu dit werk door de N.V.A. Oosthoek in een zeer vermeerderden en omgewerkten vorm tegen een zeer lage prijs, n.l. ƒ 2,90 per deel, in den handel wordt gebracht is hiermede voldaan aan de wens van de duizende employés die bij de Koninklijke werkten of gewerkt hebben, alsmede voor talrijke anderen die min of meer met de Olie in betrekking staan. Dit is o.a. het geval met Curaçao, alhoewel ons eiland in beide genoemde delen nog niet ter sprake komt en dit eerst in een derde deel zal geschieden.

Misschien zijn daarom de thans verschenen delen voor ons minder interessant maar toch onmisbaar als voorgeschiedenis.

Maar bovendien als Nederlander is deze geschiedenis der Koninklijke voor onze kennis onmisbaar. Terecht schrijft hierover Prof. Gerretson in zijn voorrede:

„In de geschiedenis van ons Volk treden achtereenvolgens drie grote koloniale maatschappijen op de voorgrond, die typerend zijn voor het volksbedrijf in de tijdperken, waarin zij bloeien: de Verenigde Oost-Indische Compagnie, de Nederlandse Handel-Maatschappij en de Koninklijke Nederlandse Maatschappij tot Exploitatie van Petroleumbronnen in Nederlands Indië. De betekenis der Compagnie, grondlegster van ons Rijk in Azië, is elke schooljongen bekend; de lotgevallen van de Handel-Maatschappij zijn sinds enkele jaren door een voortreffelijk werk gemeen goed; alleen de geschiedenis van de Koninklijke, de Nederlandse wereldmaatschappij van onze tijd, is tot dusver een gesloten boek gebleven.

Een betreurenswaardige leemte, want onbekend maakt onbemind! En toch is het heden van ons Volksleven zeker niet minder belangwekkend dan het verleden. De Koninklijke is een der allerbelangrijkste bronnen van de, ondanks alle tegenslagen benijdenswaardige, welvaart, die ons Volk geniet; reeds als zodanig verdient zij de belangstelling van elkeen, die ons Volk en onze tijd wil kennen en begrijpen.

Het hier aangekondigde werk, bedoelt in deze leemte te voorzien; het is mogelijk gemaakt door een ruimhartige beslissing van het Bestuur der Koninkiijke, die daartoe hare archieven zonder enige beperking geopend heeft.

Dr. C. Gerretson heeft, in jonger jaren, als directie-secretaris der Maatschappij, gelegenheid gehad het bestier dezer grote onderneming in de beide stuurtorens te 's-Gravenhage en Londen van nabij gade te slaan, terwijl zijn latere werkzaamheid als hoogleeraar in de Koloniale Geschiedenis hem op de nodige afstand van zijn onderwerp heeft geplaatst. Zo konden zich in het werk grondige kennis aan onafhankelijk oordeel paren.

De schrijver heeft zijn taak breed opgevat, zodat zijn werk een economisch-politieke geschiedenis is van de vijf-entwintig jaren vóór de wereldoorlog met de Koninklijke als middelpunt. En waar hij, ook bij deze historische arbeid, zijn roep als litterator niet verloochend heeft, is zijn werk een, door levendigheid, en schildering en oorspronkelijkheid van opvatting boeiende, épopée geworden van de, onze gouden eeuw waardigen, vaderlandse ondernemingsgeest, die deze wereldonderneming heeft groot gemaakt.

Het is een rijk geïllustreerd werk in drie kloeke delen; waarvan de prijs buitengewoon laag gesteld is.

Moge het werk hier een ruime verspreiding vinden.

ZONDAGSWET.

Aan de memorie van antwoord van de Tweede Kamer betreffende de begroting van Binnenlandsche Zaken ontleenen wij dit stukje (halsbrekend) Hollandsch:

„Bij het te dezer zake (n.l.: de Zondagswet) te voeren beleid kan en mag de minister niet voorbijzien, dat de toepassing van de Zondagswet in de onderscheidene gedeelten van het land zeer uiteenloopend is geweest. Naast beteekenende gebieden, waar deze toepassing niet te wensen heeft overgelaten en een volledige naleving plaats vindt, liggen helaas een groot aantal gemeenten waar de toepassing veel te wensen heeft overgelaten, dat zij een voorbeeld is geworden van dood recht. Allerlei omstandigheden hebben hiertoe medegewerkt, zoo ook de voortdurende verkondiging dat de Zondagswet van 1815 niet meer toepassend is voor dezen tijd.

De minister kan deze opvatting in haar algemeenheid niet deelen. Hij meent mede gelet op de groeiende begeerte onder ons volk dat de Zondagswet zoo krachtig mogelijk ook door de overheid dient te worden bevorderd, dat er aanleiding is rustig de toepassing en naleving van de wet af te dwingen."

In de Kamer bleek dat het vooral Jhr. de Geer was, die deze kwestie had opgeworpen.

Reeds was de Zondagsrust ook in de Kath. Pers meermalen ter sprake gekomen, zoodat men kon verwachten dat in de Kamer, weerklank van wat er leeft in Holland's duinen, deze kwestie ook spoedig ten tapijte gebracht zou worden. De minister is bij zijn standpunt gebleven, doch men is natuurlijk benieuwd, hoe iemand van die verouderde wet „rustig de toepassing wil afdwingen." Een nieuw wetsapparaat lijkt beter. De bedoeling, betere Zondagsrust te verkrijgen, is te prijzen.

Zondagsrust, dan denken we aan onze drukke Zondag voormiddagen hier op Curaçao, drukte op straat en in winkels, doch ook denken we aan zwemwedstrijden die reeds beginnen in de vroege morgenuren van de dag des Heeren.

Met zijn natuurlijk verstand kan de mens het bestaan van God bewijzen, en, **dan ook ziet** hij in dat hij dien God, waarvan alles af hangt moet eeren en danken, toch heeft God zijn Wil nog eens positief uitgedrukt in de 10 geboden. Katholiek en Protestant kent dat gebod en toch beider opvatting van Zondagsheiliging loopt nog al uiteen. In het Schild van April 1937 heeft Prof. Greiteman nog eens een poging aangewend onze Protestantse broeders voor te lichten. Zeker er staat in Exodus en Deuteronomium: „op de zevende dag moogt ge **geen enkel werk** verrichten, maar **verget dan toch niet dat de 10 geboden** zijn als een grondwet, het zijn richtlijnen, die nadere bepalingen wensen. De formulering komt dan ook aldus voor: „Denk aan de sabbat, dat ge dien heiligt."

We weten hoe de Katholiek in Holland van de Calvinisten die zeer strenge Zondagsviering wel enigszins heeft overgenomen en hij zich „doodelijk ergert" als hij in Italië, tot in Rome toe, een mildere opvatting ziet (we spreken niet over de misbruiken, die veroordeelt men daar ook, men kan ze alleen niet gemakkelijk uitroeien), doch als we hier op Curaçao aankomen en ook daar die „Zuidelijke opvatting" zien, moeten we niet „te Hollandsch" critiseeren. Toch is er wel grond voor critiek en is ook hier op Curaçao een verlangen naar verbetering ook via de wet. We weten, de staat heeft ook de plicht tot Zondagsheiliging, doch een heel andere vraag is, mag de staat anderen tot Zondagsheiliging dwingen? De Tijd van 19 November j.l. haalt met instemming deze woorden van Dr. Colijn zelf aan: „De overheid erkenne dat de Zondag de dag des Heeren is. Daarin ligt de roep dien dag te **heiligen.** Maar zij dwingt daartoe niet wijl dit buiten haar taak zou vallen. Zij roept slechts de daartoe nodige rust in het leven."

De staat moet die viering mogelijk maken, door de rust te verzekeren. Winkelbedienden, havenwerkers etc. etc. moeten in staat zijn althans, de Zondag te heiligen. In Holland, ziet men de „rustige toepassing" van den minister tegemoet, misschien dat zijn maatregelen, gewijzigd naar omstandigheden ook in dit gebiedsdeel kunnen worden toegepast.

Br.

BUITENLAND

RAPPORT VAN ARTSENBUREAU TE LOURDES.

„Het bureau houdt zich absoluut niet bezig met genezingen van nerveuse ziekten".

De directeur van het „Bureau des Constatations te Lourdes, dr. Vallet, heeft enkele verklaringen afgelegd waaruit duidelijk blijkt, met welke omzichtigheid in Lourdes de gevallen van genezing worden behandeld.

Ieder jaar komen ruim 25.000 zieken naar Lourdes; geregeld worden ieder jaar minstens 10 genezingen door het artsenbureau vastgesteld, waarvoor geen natuurlijke verklaring is te vinden.

Het „Bureau des Constatations", zoals de officiele naam van dit medisch instituut luidt, is uitsluitend toegankelijk voor artsen, onverschillig van welke religie of opvatting zij ook mogen zijn. In 1890 werd het bureau bezocht door 27 geneesheren; in 1900 bedroeg dit aantal 216, terwijl in 1930 reeds 998 geneesheren en specialisten een bezoek aan bedoeld bureau brachten. In de laatste jaren is het aantal geneesheren dat uit alle landen der wereld in Lourdes samenkomt, steeds meer dan 800.

Alle zieken, die naar Lourdes komen, moeten in het bezit zijn van een legitimatiekaart en van een rapport, waarin het verloop der ziekte staat beschreven. Wanneer één der zieken beweert, dat hij genezen is, wordt de patiënt aan een nauwkeurig onderzoek onderworpen, terwijl ook het rapport van den behandelende geneesheer nauwkeurig wordt bestudeerd.

De geneesheren van het bureau gaan hierbij met de grootste voorzichtigheid te werk en er verloopt steeds minstens een jaar, soms zelfs 2 of 4 jaar, alvorens het bureau een definitieve uitspraak doet.

In bedoelde periode wordt de genezen patiënt op regelmatige tijden onderzocht door geneesheren van de „Association Medicale" van Lourdes. Deze organisatie werd in 1926 gesticht en telt thans meer dan 2400 leden, alleen geneesheren, behoren tot 20 verschillende nationaliteiten.

De taak der leden bestaat voornamelijk hierin, dat zij de rapporten over de genezingen in Lourdes bestuderen en de patiënten hunner omgeving, die in Lourdes genezing gevonden hebben, bij hun terugkeer in de plaats hunner inwoning regelmatig onderzoeken.

Op grond van deze mededelingen der controlerende geneesheren neemt dan het medisch bureau in Lourdes tenslotte zijn eindconclusie. In vele gevallen moeten de genezen patiënten zelfs persoonlijk weer naar Lourdes komen, om zich door de daar aanwezige dókters te laten onderzoeken.

De medische jury moet steeds minstens uit 25 dokters bestaan, die de volgende vragen te beantwoorden krijgen:

1. Heeft de beschreven ziekte werkelijk bestaan en was de patiënt toen de ziekte op haar hoogtepunt gekomen was in Lourdes?
2. Is de patiënt genezen? Was er tevoren reeds enige verbetering waar te nemen? Werden geneesmiddelen gebruikt?
3. Kan volgens de tegenwoordige stand der wetenschap de genezing toegeschreven worden aan een natuurlijk proces?

Alvorens de verklaring wordt gegeven, dat een genezing niet op natuurlijke wijze verklaarbaar zou zijn, moet deze zich voltrokken hebben in een tijdsverloop van 24 uur, zonder hulp van medicamenten en zonder dat tevoren reeds een begin van een natuurlijk genezingsproces was waar te nemen.

Het woord „wonder" wordt door het medisch bureau nooit gebruikt: Het bureau bepaalt zich er toe te constateren, dat een of andere genezing langs wetenschappelijke weg, naar aard en middelen niet verklaard kan worden. De meeste genezingen, die in Lourdes geconstateerd werden (ongeveer 70 procent) betreffen gevallen van tuberculose.

Het bureau houdt zich absoluut niet bezig met genezingen van nerveuze ziekten onverschillig van welk soort.

NEDERLAND.

HUWELIJK EN ECHTSCHEIDING.

In een artikel over bovenstaand onderwerp schrijft de „Avondpost" o.a.:

Wij hadden het over tweeërlei moraal. Die is er ook elders.

Men moet er eens op letten, hoe „de mensen" verschillend handelen ten aanzien van hem (of haar), die zich heeft schuldig gemaakt aan b.v. een eigendomsdelict en hem (of haar) die in strijd handelt met de huwelijkstrouw. Mensen, die gestolen hebben, al is het nog zo weinig, en hun schuld hebben geboet, worden door de samenleving gewoonlijk als besmet beschouwd. Niet zelden worden zij uit de omgang geweerd, zoveel mogelijk althans; er blijft vaak hun gele leven een schaduw vallen over hun naam en hun reputatie. Maar zij, die huwelijks-ontrouw plegen, worden als regel heel wat milder beoordeeld, en men denkt er niet aan de royalen en loyalen omgang met hen te verbreken. Toch is het zeer de vraag, of dit in talrijke gevallen niet veel ernstiger is dan een vergrijp tegen de eigendom, soms in wanhoop of nood gepleegd. Wij, mensen, laten onder elkander de heiligheid der huwelijks-verbintenis nog veel te weinig in onze opvattingen doordringen.

MGR. SCHRAVEN.

Naar aanleiding van de dood van Mgr. Schraven en diens gezellen schrijft A.B.K. in „Het Volk" onder de titel „Ons respect" het volgende:

„Pearl Buck is ook in ons land een veelgelezen schrijfster geworden en dit zeker met goed recht. En velen, die haar boeken niet kennen, hebben nu toch de film „Goede Aarde" gezien en daardoor iets van haar geest in zich opgenomen.

Het kan niet anders of die allen moeten meer dan eens aan haar liefdevolle beschrijvingen van China, haar eigenlijke vaderland, hebben gedacht, nu het zo wreed verwoest wordt. Zoals zij die mensen daar heeft beschreven, moesten zij wel een eigen plaats krijgen in ons hart.

In een van haar novellen heeft zij een missionaris getekend, Italiaan van herkomst, die daar in China zijn liefdewerk doet en eindigt met in een volksopstand te worden vermoord. Deze wereld is haar ten volle vertrouwd, want zij is de dochter van een protestants zendeling, die in China heeft gewerkt en zelf ook heeft zij een tijd lang die roeping gevolgd.

Het prachtige beeld van dien Italiaansen missionaris daar in China, die zijn zelfopoffering met de dood betaalt, trad ons voor de ogen, toen wij de gruwelijke ondergang lazen van den Nederlandsen missie-bischop Schraven en zijn jonge medewerkers, die daar op hun Chinese standplaats zijn weggevoerd en vermoord. Na het relaas van dit gebeuren bleef ons alles een raadsel, zo de toedracht als vooral ook het daarom. Maar de ontzettende feiten zelf spraken hun eigen taal.

Wat doet het er toe, of hij ideaal, dat zulke priesters zich stellen, ons na staat of niet? Wij leven in een tijd, die vervuld is van mensen, die met hun leven spelen, om snelheidskunsten te vertonen. of om op geweldadige wijze van hun ruwe durf bewijs te leveren. Onze bewondering gaat daar niet naar uit. Wat zegt ons de zelfopoffering, die van een ander zijn slachtoffer maakt? Eerst als het dienen of beschermen van anderen de drijfveer is, gaat ons hart spreken. Zo zijn er in Spanje thans. Maar zo zijn óók de missionarissen in China.

Gemakkelijk is het, de zelfverloochening te bewonderen, die gesteld wordt in dienst van een zaak, die ons lief is. Maar niet minder moet tot ons spreken het offer, ook al is het altaar waarop het gebracht wordt het onze niet.

En als ik denken moet, telkens opnieuw, aan die uitdragers van hun geloofd, die met een touw om de hals als slachtvee zijn weggevoerd en aan de vele anderen, die door zulk een einde niet worden afgeschrikt en nochtans daarheen zullen vertrekken, morgen aan de dag, dan vermogen geen bedenkingen, die hier kunnen oprijzen, afbreuk te doen aan het respect, dat zulke mensen afdwingen."

HOE KERSTMIS GEVIERD WORDT.

In Duitsland vormt de Kerstboom het middelpunt van het feest, terwijl voorts het Kerstdiner met een gebraden gans een belangrijk punt vormt.

In verband met de depressie verkopen de Duitse poeliers Kerstganzen op afbetaling. Een kwartje per week wordt reeds als afbetaling aangenomen.

In Italië wordt het Kerstfeest gevierd bij de kribbe, daar Musolini de Kerstbomen verboden heeft.

Het feest begint de avond van de 24ste December en duurt tot de volgende morgen. Dan keren de feestvierders op trompetten blazend naar huis terug.

In het Vaticaan brengt de Paus het Kerstfeest in besloten kring met zijn nauwste familieleden door.

Evenals alle andere maaltijden gebruikt de Paus volgens een ongeschreven wet ook het Kerstdiner alleen.

In Zwitserland is de Kerstboom in zwang en wordt het feest naar gelang der landstreek op verschillende wijzen gevierd. In verscheidene dorpen is het gebruik, dat de schoolkinderen in de kerk komen en, dat de beste zangers onder hen, liedjes zingen.

De kinderen krijgen geschenken, hangend aan een grote Kerstboom, die in de kerk staat.

In Zuid-Frankrijk en aan de Rivièra wordt het Kerstfeest, na de gebruikelijke kerkgang in de huiselijke kring gevierd, ondanks de moeiten der grote hotels, Casino's en nachtclubs om het publiek naar hun lokalen te brengen.

In Spanje bestaat de gewoonte na het bijwonen van de nachtmis een uitgebreid diner, waarvan ham de hoofdschotel uitmaakt, te consumeren.

Verder is men gewoon om Engelse Kerstkaarten te verzenden met gelukwensen erop, die niemand begrijpt omdat men geen Engels kent.

In Portugal bestaat nog de oude gewoonte, dat de kinderen hun schoenen bij de schoorsteen zetten, in de hoop dat het Kindeke Jezus ze met geschenken en lekkernijen zal vullen.

Op Kerstdag trekken troepen muzikanten door de straten en volgens de traditie mogen zij mee-eten aan tafel in de huizen, waar zij binnen gaan.

In Zweden wordt Kerstmis beschouwd als een gelegenheid om meer uitgebreid te eten. Diners van 8 à 10 gangen zijn geen uitzonderingen.

De kinderen worden onthaald op een soort gemberkoek.

In Turkije wordt officieel geen Kerstmis gevierd, doch talrijke families kopen Kerstbomen.

Overigens wordt het feest meest buitenshuis gevierd en de café's en restaurants, die anders in verband met de hoge belastingen vroeg sluiten, blijven nu de gehele nacht open en zij maken meer goede zaken.

De grote buitenlandse kolonies te Konstantinopel vieren het Kerstfeest zoals in hun land gebruikelijk is.

In Zuid-Afrika wordt het Kerstdiner in verband met de grote warmte in de open lucht genuttigd.

Kaapstad heeft de reputatie Kerstmis vrolijker te vieren, dan waar ook ter wereld. Het is daar een echte carnavalstijd en personen met bizarre maskers trekken door de straten.

De bevolking van buiten trekt des nachts naar de steden om daar de nachtmis te gaan bijwonen.

Later verzamelt de familie zich aan de feestdis, waaraan wel 40 á 50 leden van dezelfde familie aanzitten.

Op de hoofdpleinen te New-York heeft men verlichte Kerstbomen geplaatst, die ook in de familiekring ingang hebben gevonden.

In Hollywood wordt Kerstmis gevierd temidden van de palmen en onder hete zonneschijn, doch de film-kolonie doet haar best een „koude" atmosfeer te scheppen door nagemaakte ijspegels aan de daken van restaurants en studio's te hangen, terwijl men papier-vlokken uitstrooit om de sneeuw te imiteren.

In Rusland bestaat geen Kerstfeest. Kerstbomen mogen niet gekapt en verkocht worden, omdat naar de Sovjet-autoriteiten beweren, hierdoor de bossen vernield worden.

In de scholen vertelt men aan de kinderen, dat het Kerstfeest een „dwaas ouderwets gebruik" is.

Enige jaren geleden werden er anti-Kerstmisbetogingen georganiseerd, waarop revolutionaire liederen werden gezongen. Dit gebeurt nu niet meer, daar het te veel kritiek heeft uitgelokt.

Kerstmis wordt hier beschouwd als een gewone werkdag.

Onze handelingen kunnen, zolang wij op aarde leven, niet vrij zijn van zwakheden, gebreken en onbedachtzaamheden; maar men moet het koren niet wegwerpen, omdat het met enig kaf vermengd is.

Verdraag het kwaad zwijgend, aanvaard het goede met een dankbaar hart en tracht uit beiden nut te trekken voor uw hoger leven.

R. K. KERKEN.

Parochiekerk Otrobanda:

4.45 v.m. H. Mis.
7 v.m. H. Mis (Kindermis)
8.30 v.m. Hoogmis met Holl. Preek.
7 n.m. Lof

Iedere Woensdagavond 7 uur Jongens-congregatie met Holl. Preek.

Parochiekerk Pietermaai:

4.30 v.m. H. Mis.
6 v.m. H. Mis.
7.30 v.m. H. Mis. (kindermis, niet voor volwassenen)
8.30 v.m Hoogmis.
6.30 n.m. Lof.

Iedere Woensdagavond 7 uur Jongens-congregatie.

Parochiekerk San Mateo:

4.45 v.m. H. Mis.
6.30 H. Mis
7.45 Kindermis
9 v.m. Hoogmis.
7 n.m. Lof.

Iedere Woensdagavond 7 uur Jongens-congregatie met Holl. Preek.

PAROCHIEKERK GROOT KWARTIER.

Eerste Kerstdag.

3 uur eerste Nachtmis.
5 uur tweede Nachtmis.
7 uur Kindermis.
8.15 uur Hoogmis.
7 uur n.m. plechtig Lof.

Tweede Kerstdag.

5 uur Vroegmis.
7 uur Kindermis.
8.15 uur Hoogmis.

Vrijdag geboden Vasten- en Onthoudingsdag.

In alle kerken gelegenheid tot Biechten: iedere Zaterdag van 4 tot 8 uur n.m.; en daags voor iedere grote feestdag.

CAROLE LOMBARD ALS COWBOY. Tussen haar werk in de studio, houdt Carole Lombard zcih graag bezig op de ranch in Zuid Californië, waar zij veel belangstelling heeft in paarden, koeien en kippen. Deze foto toont de actrice bezig zich gereed te maken voor een tocht te paard.

BRILLEN EN TOCH GEEN BRIL.

Een nieuwigheid voor iedere beurs

Revolutie in de wereld van het brillende mensdom op komst.

In Amerika gaat men onzichtbare brillen maken. En in het groot. Dit laatste is het belangrijkste. Want er zijn reeds mensen, die brillen en toch niets op hun neus hebben. Maar zo'n onzichtbare bril is nog een kostbare liefhebberij en derhalve is hun aantal beperkt.

Amerika is nu van plan, de onzichtbare brillen in het groot te fabriceren, zodat ze binnen het bereik komen van de gewone stervelingen. En daarom is er een nieuwe revolutie op komst in de wereld van het brillende mensdom, dat vooral in de laatste jaren reeds het een en ander heeft meegemaakt.

Sinds de mensen op de markt zo maar op goed geluk een bril kochten is er heel wat veranderd. Deze verandering valt eigenlijk het beste te kenschetsen door het feit, dat het scheldwoord „brillenjood" uit de tijd is geraakt. Iemand, die een bril draagt, behoeft niet meer bang te zijn, daarom dat hatelijke brillenjood naar zijn hoofd te krijgen. Er worden trouwens te veel brillen gedragen. Soms krijgt men vooral in de grote steden de indruk, dat de helft van de mensen de wereld door een paar extra glazen beziet. Een brillendrager is derhalve niet meer iemand, die opvalt. Zelfs door de kinderen is hij of zij een normale verschijning.

En het dragen van een bril is niet alleen meer een kwestie van gemak en genot voor de ogen. Het is tevens een vraagstuk van uiterlijk schoon. Vroeger waren er slechts enkelingen, die een bril flatteerde. De deftige pince-nez verhoogde het respect. En wie door zo'n pince-nez bekeken werd, voelde zich meestal heel kleintjes. Maar over het algemeen werd een bril beschouwd als iets, dat men helaas op zijn neus moest zetten. De drager had de indruk, dat hij invalide was. En er waren mensen, die beweerden, dat iemand, die een bril droeg, te ene male in het nadeel stond tegenover den gelukkige, wiens ogen nog behoorlijk functioneerden.

De meeste brillen stonden scheef, waren vuil of beslagen en ze waren een bron van voortdurende ergernis voor den ongelukkige, over wien het oordeel van den oogarts was uitgesproken.

De aesthetische bril ovor iedereen.

De Amerikanen hebben hieraan een eind gemaakt. Ze voerden de aesthetische bril voor iedereen in. Hun eerste modellen waren ware wonderen. De bril werd voor de heren, wat voor de dames sinds lang het zo nuttige gebruiksvoorwerp als de hoed was, een versiersel. Velen hadden jarenlang gebukt gegaan onder den imaginairen, maar desondanks zwaren last van de bril, die ouderdom en snelle aftakeling verraadde. Ineens was het leed geleden.

Opeens waren er brillen te koop, waar door men als het ware een verjongingskuur onderging. En niet alleen verjongingskuur. Men werd er een heel ander mens door. Grote, zware montuurs schiepen een illusie van voornaamheid of belangrijkheid. En een bril zorgde zelfs voor een intelligent voorkomen. Kunstenaars op dit gebied ontwierpen modellen, welke er op berekend waren de brillendragers nieuwe moed in te boezemen. En inplaats dat men met een bezwaard hart naar den opticiën stapte en schuw zich voor het eerst met het knellende monster vertoonde, wandelde men bijna onherkenbaar door de stad en kennissen zeiden dan tot elkander, dat Pietje of Toontje er tegenwoordig zoveel energieker uitzag. Liefhebbende meisjes vonden dat hun jongen maar wat was opgeknapt en zowaar de dames gingen er gereder toe over, een bril te dragen.

Thans is het kiezen van een bril een zaak van smaak en overleg. De keuze van het materiaal en de kleur van het montuur is buitengewoon belangrijk. De vorm van het model eveneens. En men heeft brillen voor kantoor, voor 's avonds thuis, in de gezellige huiskamer, voor de opera, voor recepties etc. Bovendien brillen, berekend op de kleur van het costuum van den brillendrager. Er bestaat een soort etiquette, die voorschrijft, dat die of die kleur dat en dat soort montuur vereist. Ook de mode heeft zich van de bril meester gemaakt. Geen stervеling doet nog zijn hele leven met hetzelfde armzalige montuur. Na een jaar is hij reeds uit de mode met zijn model. En bleef het dan nog bij het montuur. Ook de vorm van de glazen speelt een rol. Het resultaat is o.a., dat de opticiëns in paleizen van winkels zitten, waar het van spiegels wemelt als in een modezaak...

Het is inmiddels weer Amerika, dat voor de brillendragers een nieuwe revolutie in petto heeft. Daar is men zoals gezegd van plan, op grote schaal onzichtbare brillen te gaan fabriceren.

Het principe der contactlenzen.

Deze ontzichtbare brillen zijn z.g. contactlenzen, dunne glasplaatjes, die onder het ooglid kunnen en de oogbal bedekken. Zij, voor wie een bril ten spijt van de opgesomde voordelen nog steeds een hinderlijk aanhangsel is, zoals publieke sprekers, sportlui etc. en die zich een extra uitgave willen veroorloven, schaffen zich zulk een onzichtbare bril aan.

Er zijn thans ongeveer vier duizend mensen, die contactlenzen dragen. En het is niet altijd de ijdelheid, die hen er toe gebracht heeft. Scheepskapiteins, voor wie op zee een bril buitengewoon hinderlijk is en automobilisten, die bevreesd zijn voor lichtreflexten in hun bril, zijn klanten van de opticiëns, die onzichtbare brillen verkopen.

Contactlenzen voldoen meer dan brillen. Het glas wordt als het ware één met het oog en een drager van contactlenzen heeft gewone ogen. Slechts een opmerkzaam toeschouwer kan het dunne laagje glas ontdekken. Als ze uit het oog genomen worden, lijken ze veel op kunstogen, met dit verschil, dat de plaats van de iris door gewoon glas wordt ingenomen en dus niet beschilderd is.

Het idee van de contaclens kwam op bij den beroemden Engelsen astronoom Herschel, in 1827. Hij was van mening, dat 't buitengewoon goed zou zijn, de oogbal tegen een ziek ooglid door middel van glas te beschermen. De Duitse opticiën Müller bracht de gedachte in practijk, door op voorschrift van een dokter een oogglas te blazen voor iemand, die een door kanker aangetast ooglid had. Deze eerste onzichtbare bril, die overigens nog geen bril was, maar slechts een middel tot bescherming van het oog, deed jarenlang dienst. De eigenlijke contactlenzen werden pas veel later toegepast, met het doel, het oogvlies te versterken, wanneer dit dunner werd.

Oorspronkelijk werden contactlenzen geblazen. Ze precies in de voor het oog nodige vorm te slijpen was onmogelijk. omdat het glas te dun was. Daarom moest de ogendokter steeds een keuze doen uit dertig tot vijftig geblazen lenzen, om te zien, welke geschikt was. Hierdoor kwam het, dat contactlenzen weinig werden toegepast, tot voor een jaar of twee. Toen introduceerde Carl Zeiss een methode, om de lenzen te slijpen en dit niet alleen, maar ook om de optische gebreken te doen verbeteren.

Momenteel nog een dure liefhebberij.

Thans is voor de oogartsen een stel van tien tot vijf en twintig lenzen voldoende. Maar zo'n stel kost toch nog steeds een kleine duizend gulden. Ze zijn zo gemaakt, dat ze de het meest voorkomende oogvormen omvatten. De ogendokter meet het oog aan de hand van de beste lens op en laat dan de eventueel nog nodige correcties aanbrengen. Dat is een heel lastig werk. Er mag immers geen wrijving komen tussen oog en glas en ook het ooglid moet normaal kunnen functioneren.

Soms is de oogbal heel onregelmatig van vorm. Hierover hebben de oogartsen zich suf gepraakkezeerd. Dr. J. Dallos uit Boedapest heeft thans aan Zeiss de resultaten van een nauwkeurige studie toevertrouwd en hierop voortwerkend, gaat die thans over tot fabricatie in het groot. Dr. Alphonse Poller te Weenen heeft medegewerkt aan de practische oplossing van het probleem, waaronder behoort het van te voren vervaardigen van een afdruk van de oogbal in een speciaal door hem uitgevonden substantie, die hij negecoll noemt en met water verwerkt wordt.

Toch zijn de contactlenzen nog steeds duur, zoals Zeiss ze levert. Ze komen op een flinke honderd gulden. Amerika is er nu op uit, tot een massafabricage te geraken en in de laboratoria der grote optiekfabrieken wordt druk gewerkt aan een desbetreffend procédé.

Eerlang zal dus de contactlens de bril gaan verdringen, tenzij de velen, die zich met de bril hebben verzoend, zich er uit schoonheidsoverwegingen aan zullen houden.

CURACAO.

AANRIJDING.

Op Woensdag 15 December 1937, des voormiddags omstreeks 11 uur, is de 68 jarige vrouw S. in de Belvederestr. alhier door de 20 jarige wielrijder D. aangereden, met het gevolg dat de vrouw viel en bewusteloos op straat bleef liggen. De politie heeft de zaak in onderzoek, teneinde na te gaan of in deze sprake is van schuld van de zijde van de wielrijder.

GELD ONTVREEMD.

Door de 21 jarige koopman P. is aangifte gedaan, dat uit een bestelauto, die hij een ogenblik aan de Pietermaaiweg onbeheerd had laten staan, een tas, inhoudende een bedrag van ruim *f* 52.— is ontvreemd. De politie onderzoekt deze zaak.

AANRIJDING MET ERNSTIG LETSEL.

Op Zondag, 22 December 1937, is het 11 jarige jongetje G. op de hoofdweg nabij Van Engelen door een uit de richting Santa Rosa komende autobus, bestuurd door de 24 jarige chauffeur F. aangereden, met het gevolg, dat het kind zeer ernstig letsel bekwam. Het kind is per luxe-auto naar de Thelmakliniek van dokter Maal aan de Penstraat vervoerd en aldaar ter verpleging opgenomen. Levensgevaar schijnt aanwezig te zijn. De politie maakt van het voorgevallene proces-verbaal op.

APOSTOLAAT TER ZEE.

Zondag 26 December a.s. zal des avonds om 8 uur in het R.K. Zeemanshuis op de Klipstraat 49 de officiele opening plaats vinden van de nieuwe Officiersafdeling.

De officiele opening zal plaats vinden door Z. Exc. de Gouverneur van Curaçao.

OFFICIELE BEKENDMAKINGEN.

Aan den heer Albert Jan Montfrans, in het bezit van een Nederlands apothekers diploma is vergunning verleend om zich als apotheker te vestigen in het perceel Breedestraat No. 29.

Met ingang van de 1ste Februari 1938 is aan den assistent der belastingen op Curaçao R. Antonie, vier weken vrijstelling van dienst en in aansluiting hieraan vijf maanden binnenlands verlof verleend met vergunning de vrijstelling van dienst en het binnenlands verlof gedeeltelijk in het buitenland door te brengen.

Met ingang van de 1ste Januari 1938 is de Verificateur der belastingen M. E. Dovale benoemd tot commies en belast met de functie van sub-ontvanger voor de gelden van de Vreemdelingendienst en boeten.

Met ingang van de 29ste December 1937 is de loods H. B. de Windt werkzaam op Aruba, te St. Nicolaas overgeplaatst naar Curaçao.

Met ingang van de 3de Januari 1938 is de loods te Willemstad P. N. A. Neuman overgeplaatst naar St. Nicolaas Aruba.

Met ingang van de 3de Januari 1938 is de loods te Willemstad M. Noot overgeplaatst naar Oranjestad Aruba en met ingang van de 12de Januari 1938 belast met de functie van tijdelijk Havenmeester aldaar.

Met ingang van de 12de Januari 1938 is de hulp-loods, J. G. van Gendt ontheven van de functie van tijdelijk havenmeester te Oranjestad en overgeplaatst naar Willemstad, op Curaçao.

Aan den schrijver ten kantore van den Gouvernements-Accountant H. B. Perret-Gentil is veertien dagen vrijstelling van dienst verleend.

Tot plaatsvervangend lid van den Voogdijraad op Curaçao is benoemd de Heer Mr. L. C. Kwartsz.

De wnd. Gouvernements-Secretaris
R. Boskaljon.

s.s. SIMON BOLIVAR.

Het s.s. Simon Bolivar wordt a.s. Dinsdag 28 December in de loop van de ochtend alhier verwacht, komende van Europa.

TOERISTENSCHEPEN.

Reliance (Van Europa)	22 Dec. 1937.
Statendam	23 Dec. 1937.
Kungsholm	15 Jan. 1938.
Statendam	16 Jan. 1938.
Veendam (Uit New-Orleans	23 Jan. 1938.
Staendam	27 Jan. 1938.
General von Steuben (v. Eu.	30 Jan 1938
Milwaukee	1 Feb. 1938.
Ranchi (van Europa)	1 Feb. 1938.
Georgic	4 Feb. 1938.
Kungsholm	5 Feb. 1938.
New York	7 Feb. 1938.
Arcadia	8 Feb. 1938.
Laconia	11 Feb. 1938.
Statendam	13 Feb. 1938.
Britannic	14 Feb. 1938.
Veendam (uit New-Orlean	14 Feb. 1938.
Pilsudski	14 Feb. 1938.
Georgic	25 Feb. 1938.
Kungsholm	26 Feb. 1938.
New York	27 Feb. 1938.
Empress of Australia	27 Feb. 1938.
Arcadia	28 Feb. 1938.
Pilsudski	2 Mrt. 1938.
Statendam	6 Mrt. 1938.
Britanic	7 Mrt. 1938.
Paris	7 Mrt. 1938.
Veendam (uit New-Orleans	10 Mrt. 1938.
Georgic	17 Mrt. 1938.
Kungsholm	19 Mrt. 1938.
Arcadia	20 Mrt. 1938.
Pilsudski	21 Mrt. 1938.
Britannic	27 Mrt. 1938.
Paris	28 Mrt. 1938.
R'dam (rond Z-Amerika	31 Mrt. 1938.
Kungsholm	2 Apr. 1938.
Statendam	4 Apr. 1938.

DE OFFICIELE UITSLAG DER VERKIEZINGEN.

Gisterenmorgen 8 uur had in de Wilhelminaschool de officiele uitslag plaats van de Verkiezingen op Curaçao.

Door deze officiele mededeling bleek dat de uitslag was, zoals ze reeds de vorige keer door ons gepubliceerd is.

WAAR LIGT JONGEJAN?

We lezen in de telegrammen:

Oud minister van Lith de Jeude werd benoemd tot Lid van de gemeenteraad van Jongejan.

CURAÇAOSE VOETBALBOND.

Aangezien de wedstrijd Jong Holland — Transvaal van de 26ste dezer geen C.V.B.-wedstrijd is, zijn de vrije toegangskaarten niet geldig.

K
K R O
O

Wereldprogramma
19.24—20.24 uur Curaçaotijd
Via P.C.J. Golflengte 31.28
Zondag, 26 December 1937.

1. Gramofoonmuziek.
2. Zalig Kerstfeest! door Pater J. Dito O.P.
3. Gramofoonmuziek.
4. De Wereld in Vogelvlucht, door Paul de Waart.
5. Van en Voor de Missiepost.
6. Vaderlandse Kroniek.

Koloniale Uitzending van de K.R.O.
Via de P. H. I. op Golflengte 25.57 M.
Van 9—10 uur Curaçaotijd.

1. Mars.
2. Zalig Kerstfeest! door Pater J. Dito O.P.
3. Gramofoonmuziek.
4. De Wereld in Vogelvlucht, door Paul de Waart.
5. Van en Voor de Missiepost.
6. Vaderlandse Kroniek.

HET APOSTOLAAT TER ZEE.

Het R.K. Zeemanshuis, Klipstraat 49 en 51.

Even als de vorige jaren zullen dit jaar ook de stokers en matrozen, die de 24ste dezer uit deze haven vertrekken en de Kerstavond op de zee zullen zijn. in aanmerking komen voor een kerstgeschenk.

Dinsdagmorgen al werden 13 pakken aan die verschillende maatschappijen bezorgd met de respectievelijke geleibrieven voor de gezagvoerder der bovengenoemde boten.

De inhoud dezer pakken bestond uit sigaren, cigaretten, pakken tabak, boekjes met cigaretpapier, lucifers en stukken zeep.

Naar men ons medegedeeld heeft, heeft het Bestuur van het R.K. Zeemanshuis het gehele gebouw laten opknappen en de benedenverdieping laten veranderen tot een geschikte afdeling voor de officieren, door de N.V. Bouwmaatschappij Nederhorst.

Deze afdeling is geheel gemeubileerd met uit Holland bestelde meubels, biljart enz. enz.

IN DANK ONTVANGEN.

Van de Hollandsche Bakkerij, C. Ridderhof ontvingen wij een Kerstgroet. Deze Kerstgroet bestond uit een heerlijke gebakken kertskrans, een verrukkelijke tractatie.

DE WERELD IN VOGELVLUCHT.

Overgenomen uit „Boletin Comercial" en „Beurs- & Nieuwsberichten"

De Japanners trekken op in de richting van Kanton, waardoor ook Hongkong, de Engelse bezitting wordt bedreigd. Een groot aantal vluchtelingen zijn daarheen vertrokken.

Van Engelse zijde zijn 2 scherpe nota's aan Japan gezonden betreffende de integriteit van Hongkong.

In Japanse regeringshuizen schijnt onenigheid te zijn uitgebroken, vooral tussen land en zeemacht naar aanleiding van de verschillende incidenten met andere mogendheden.

NEDERLAND.

Het bestuur van de Nederlandse journalistenkring richtte een brief tot den minister van Justitie, waarin wordt verzocht om de in gijzeling gehouden journalist Hansen tenminste met de komende feestdagen in de kring van zijn gezin te doen doorbrengen.

Naar verluidt, koestert H.K.H. Prinses Juliana het voornemen het Kerstfeest te vieren in het Burgerziekenhuis te Amsterdam. Uit een der Koninklijke landgoederen zal een grote kerstboom worden gekapt, die in de ziekenkamer van den Prins zal worden opgetuigd.

De behandelende geneesheren zouden hebben toegestemd, dat de Prins mag deelnemen aan een klein Kerst-dineetje dat in het ziekenhuis zal worden gegeven.

Het is thans zeker, dat het linkeroog van den Prins, waarvan men oorspronkelijk vreesde, dat dit verloren zou gaan, geheel zal genezen.

H. M. de Koningin en H.K.H. de Prinses zullen voorlopig — voor zover zulks mogelijk is — niet deelnemen aan enige grote openbare bijeenkomst. Dit besluit is genomen op medisch advies om — met het oog op de omstandigheden waarin H.K.H. de Prinses verkeert — elk infectiegevaar te mijden.

De door Hare Majesteit de Koningin voor het Burgerziekenhuis meegebrachte Kerstboom zal onder persoonlijk toezicht van Hare Majesteit worden opgetuigd, en voorzien van allerlei Kerstpakjes, bestemd voor de doktoren en het verplegend personeel, die bemoeienissen hebben gehad bij de ziekte van den Prins.

SPORT - RUBRIEK

Officëele Mededelingen

van

"De Curaçaose Voetbalbond".

OPSTELLING VAN HET ELFTAL DAT ZAL UITKOMEN VOOR DE CURAÇAOSCHE COMBINATIE.

J. Pinedo (Herc.)

J. Hollander (R.C.C.) — A. J. Maduro (S.U.B.T.)

W. Leers (J. Hol. — A. Sentiago (J. Hol.) — H. Royer (J. Hol.)

Ch. Becker (Scherp.) — A. de Castro (Volh.) — H. Panneflek (R.CC.) — J. Leonora (J. Holl.) — J. Christian (S.U.B.T.)

Reserves: A. Raphaela, S.U.B.T. J. Scorrea, Jong Holl. O. Troeman, Jong Holland, E. Atalida Hercules, L. B. Isidora Volharding, E. Rondijk Volharding, C. Prince, R.C.C. G. Pardo Jong Holland, J. Coffie, Scherpenheuvel.

Aanvoerder: A. J. Maduro ,S.U.B.T.
Tenue: Zwarte broek en blauwe bondstrui.

OPSTELLING VAN HET ELFTAL DAT ZAL UITKOMEN VOOR DE SURINAAMSE COMBINATIE.

Groen-Zwart.

J. Casper

J. Brons — A. de Koop

W. Goedhardt — J. Hoelen — W. Mau Asam

M. Brakke — Lo Ning Hing Jr. — M.Nahar — A. Naaldijk — E Jurrjeus

Reserves: Drielingen, Willems, Jones, Lieuw Sjoe, Lo Ning Hing Sr.

MUNDO NOBO:

2 Januari 1938 n.m. 4.45 uur: Holland—Suriname
Scheidsrechter O. Corsica
Grensrechters B. L. Dijk en F. Kranenburg

9 Januari 1938 n.m. 4.30 uur: Holland—Curaçao
Scheidsrechter F. Kranenburg
Grensrechters A. Oehlers en O. Corsica

? Januari 1938 n.m. 4.30 uur: Finale
Scheidsrechter H. Elfrink
Grensrechter 0. Corsira en A. Oehlers.

KNOCK-OUT WEDSTRIJDEN B-KLASSE.

24 December 1937 des n.m. 5 uur.
Be Quick)
) A A. Ercol
Hilversum)

2 Januari 1938 des n.m. 3 uur.
D.C.C.)
) B J. L. C. Pengal
D.D.V.O.)

5 Januari 1938 des n.m. 5 uur.
Jong Curaçao)
) C O. Suarez
Feyenoord)

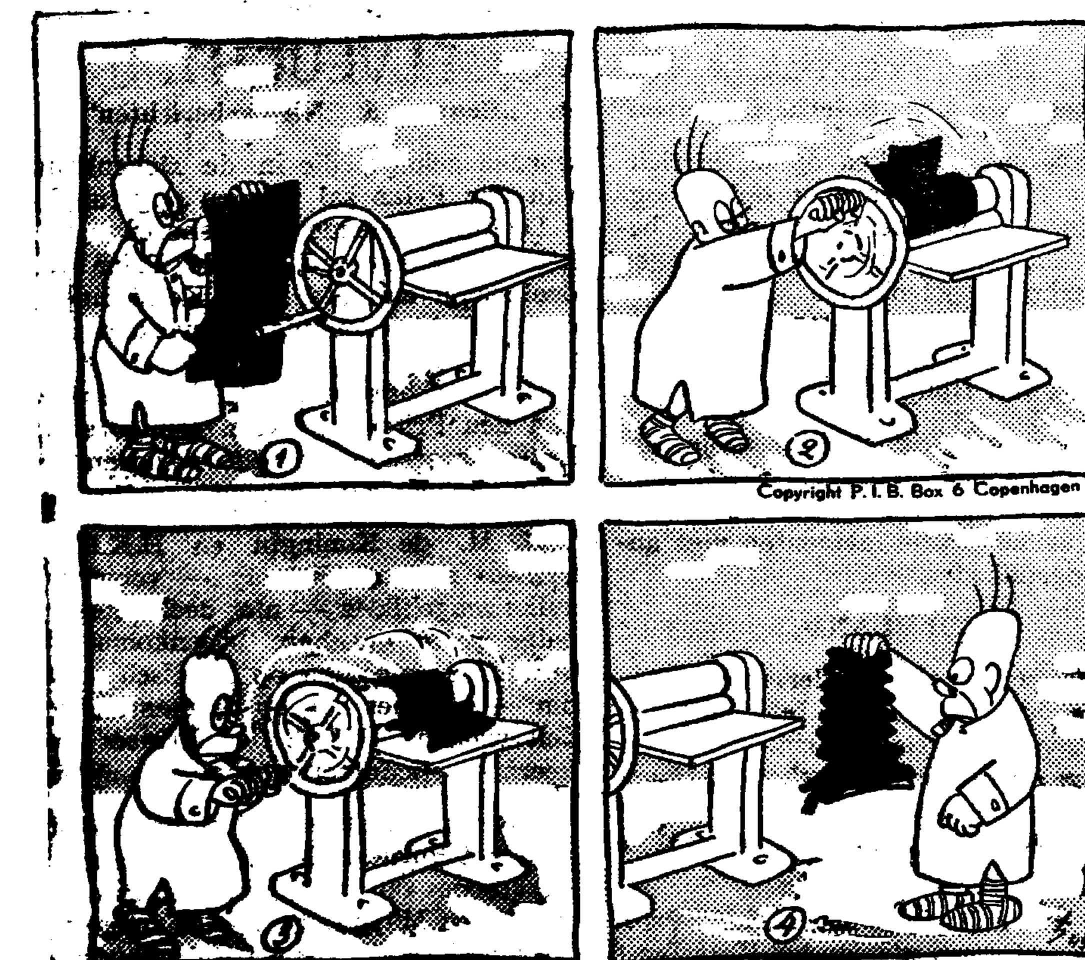
9 Januari 1938 des v.m. 9 uur.
Atletico)
) D A. Jesurun
Winnaar A)

9 Januari 1938 des n.m. 3 uur.
Winnaar B)
) E B. L. Dijk
Winnaar C)

? Januari 1938 des n.m. 3 uur.
Winnaar D.)
Winnaar E.) F. Kranenburg

Speelduur alle wedstrijden een vol uur met 5 minuten rust.
Bij gelijk spel alle wedstrijden beslist het lot.
Niet verschijnende vereniging wordt zonder meer van verdere wedstrijden uitgesloten.

Alle inlichtingen, opgaven, e.d. worden gaarne verstrekt door den 1sten Secretaris-competitieleider, de heer H. A. Dennert, Breedestraat 181 telefoon 640.

ADAMSON PERST ZIJN EIGEN BROEK.

VAN JEZUKE EN DE KERSTMAN.

Een sprookje.

'n Kerstnacht om van te watertanden!

Overal sneeuw!

Alles wit, lijk schuim op een taartje. En telkens kwam er meer bij.

De engeltjes van de hemel schenen zó blij, dat onze Lieve Heer weer werd geboren, dat ze telkens de maan wegjoegen en een rondedans uitvoerden; bij de punten hielden ze dan vast de grote kapokken dekens, waaronder ze anders sliepen en uit pure pret schudden ze die dan zó hard, dat de vlokken in het rond vlogen.

De wind had er ook plezier in, en hij blies onder al die vlokken, dat ze door een dansten lijk muggen en zo kwamen ze op d'aarde terecht.

Als de engeltjes van moeheid even rustten was de maan d'er al weer en ze liet ze dan zien, hoe mooi ze het onder zich gemaakt hadden.

En dan zongen ze het uit en het gezang hoorden de kindertjes in hun warme bedjes. Ze dorsten er elkaar niet van te spreken omdat het zo mooi was en omdat ze het niet begrepen.

Met die zoete melodieën in hun hoofdjes sliepen ze weer in en droomden dan van den Kerstman, die op tafel een mooi dennenboompje zette, waarin hij veel lekkers en speelgoed hing.

In het kerkje was Ons Lieve Heerke al geboren en Maria en Jozef en de os en de ezel baden eerbiedig voor het kribbeke. Het was er nog heel donker, alleen de godslamp knipte oogjes en speelde stilletjes met het kleine Kindje, dat met uitgespreide armpjes probeerde de zwakke lichtstraaltjes te pakken.

De Kerstman met zijn grote witte baard sneed boompjes in de bossen en bracht die telkens weg naar de huizen.

Maar hij deed het zo stilletjes, dat hij helemaal geen gerucht maakte.

Overal was er rust.

Alles droomde.

'n Kerstnacht om van te watertanden.

Overal was er rust.

Behalve in het huisje ginds onder aan de dijk.

Armoe hing tussen de schamele gordijnen, door welker scheuren de maan bleek binnengleed en zich oploste met 't schijnsel van een nare petroleumlamp, die stond te walmen op het kastje bij een bed, waarop lag een klein ventje met magere handjes en een zwetend voorhoofd.

Aan het voeteinde snikten vader en moeder. Hun ogen wilden niet loslaten het ingevallen gezichtje van hun lieveling, die daar zo lag te lijden.

Machteloos waren ze..., de dokter had gezegd, dat ze slechts het verloop van de crisis hadden af te wachten. Niets anders konden ze doen dan waken en schreien...

Hun enigste kindje! Zou Onze Lieve Heerke deze nacht het hun af nemen, terwijl Hij zelf weer opnieuw onder de mensen kwam?

„Kerstboompje... kerstboompje!" had de kleine aanhoudend gevraagd... maar ze konden er geen geven, omdat er geen geld meer was. Alles had de ziekte reeds opgeëist.

Dadelijk Kerstmis, zijn verjaardag en dan niet eens aan dat kleine verlangen kunnen voldoen!

Het pijnigde hun moeie hersens, dat het nabonsde in d'r hart...

„Moe!" klonk het zwak uit het bleke mondje, „moe komt Kerstkindje vannacht bij mij ook een boompje brengen?"

„Ja zeker kleine guit, wees maar stil", had vader toen gezegd, doch het wrong hem in zijn keel, omdat ie meer beloofde dan ie doen kon: „Laten we samen Lieve Heerke bidden en dan vergeet ie ook jou niet."

En samen baden ze tot het Jezuskindje; de kleine met zwak gevouwen handjes en vader en moeder de lippen zout van tranen.

Het gebedje en de snikken gingen recht de lucht in en werden gehoord door een sneeuw-vlok, die mee over het huis dreef: de sneeuwvlokjes praatten er met elkaar over.

Drie broertjes waren er het meest door getroffen en vroegen aan de engeltjes, die het sneeuwdeken vast hadden of zij bij ons Lieve Heerke een woordje mochten doen voor het arme gezin.

De engeltjes vonden het heel mooi van hen; de wind, die de vraagjes gehoord had eveneens en toen de tippen van het deken werden losgelaten, liet hij de drie dapperen op zijn brede rug rijden en bracht ze naar het kerkje, waar hij ze neerzette bij het open raampje. Van hier zweefden ze op eigen vleugeltjes naar het kribbeke, waar het kleine Jezuske te spelen lag met de lichtdraadjes der godslamp. Op het strô vielen ze zacht neer.

Geen van drie durfden ze iets zeggen, bang als ze waren het spel van den Kleine te storen.

Stil bleven ze liggen naast elkaar.

Maar toen het rode lichtje ze zag, ze viet om hun lichaampje en vroeg of ze mee deden het stille spel begonnen ze te schitteren.

En Jezus zag hun mooie pakje en was er blij om.

Hij begon te lachen van pure blijheid, nodigde ze uit bij hem te blijven en vroeg waar ze vandaan kwamen en wie ze waren.

Toen eerst dorst de moedigste iets te zeggen: „Wij zijn sneeuwvlokjes, drie broertjes. Toen wij gedragen werden door de lucht, boven het huisje ginds bij de dijk, hebben wij een gebedje gehoord van een heel ziek mensenkindje en het gesnik van zijn vader en moeder. Het kindje wilde een kerstboompje en de ouders vroegen beterschap. Ze hoopten, dat de Kleine Jezus hun lieveling niet zou willen weghalen, nu Hij deze nacht Zelf weer kwam om overal vreugde te brengen."

Jezuske liet de lichtdraadjes los en ging rechtop zitten in zijn kribbe. En er kwam een hemelse glans op zijn gezichtje.

De sneeuwvlokjes verblindden er van en smolten weg van de zaligheid, die ze mochten aanschouwen.

„Ga terug", zei de kleine, „en vlieg naar den Kerstman, die in het bos dennenboompjes is aan het kappen."

„Ze zijn weg", zei Jezuske en hij krabde zich op de krullebol, „dan zal ik zelf maar gaan."

En meteen sprong hij rechtovereind in zijn kribbe, toen klom hij er uit en liep vlug naar het lage raampje.

Maria en Jozef waren zo diep in gebed verzonken, dat z'er niks van merkten; alleen de os en de ezel hadden het gezien, maar die konden niets zeggen en ze durfden geen ander geluid te maken.

Met een sprongetje stond Jezuske in de sneeuw en lachte om het mooie witte, dat om zijn voetjes gespreid lag.

Zo vlug als ie kon liep ie naar het verre bos — kou voelde ie niet omdat hij ons lieve heerke was —, de maan bleef fijntjes lichten, de engeltjes kwamen vlug van de hemel gedaald en onder zoet gezang wezen ze den kleinen man de weg.

Iedereen, die al op was om dadelijk naar de Kerstmis te gaan, vertelde later van lichte muziek, die hij gehoord had en een klein lichtje, dat hij voorbij had zien gaan.

Daar lag al het bos en Lieve Heerke en de engeltjes hoorden hoe de Kerstman een liedje zong, terwijl ie de dennenboompjes bij de grond sneed.

Ge kunt begrijpen hoe ie schrok, toen ie zo ineens dat Kindje op zijn blote voetjes en een gouden licht om zijn hoofd zag staan.

Hij wierd kwaad, trok nijdig aan zijn baard en viet den bril van zijn neus.

„Waar kom jij vandaan, deugniet? 't Was beter, dat je in je bed lag en deze nacht in de kou niet ging ronddwalen. Maak dat je naar huis komt!"

Dan met een heel fijn stemmetje zei Jezuske: „Ik ben de kleine Jezus, vannacht weer geboren om vreugde te brengen overal!"

De Kerstman wilde het eerst niet geloven, maar toen ging ie op zijn knieën zitten en hij voelde niet de kou en het nat, dat door zijn pij tot op zijn blote huid doortrok.

„Ik ben uit mijn kribje weggelopen en kom nu uw hulp inroepen om een kindje beter en blij te maken. Ge moet me helpen."

„Ja zeker doe ik dat, wat wilt ge? Maar kom bij me en vertel me van de hemel."

En hij viet Jezuske op van de grond en zette hem naast zich op de slee.

„Van de hemel vertel ik straks, maar eerst naar het kindje, dat ginder lijdt. Zoek vlug de mooiste den, die ge vinden kunt."

En de Kerstman vergat geheel, dat hij oud was en hij zocht de mooiste den, waarop het mooist de sneeuw blonk.

Toen Ons Lieve Heerke zag hoe een mooie hij genomen had knikte ie tevreê en beloofde hem, dat hij nog honderd jaar zou mogen blijven leven om de kindertjes ieder jaar gelukkig te maken.

„Laten we vlug gaan", zei Jezuske.

En de Kerstman gaf het boompje aan het Kerstkindje. dat op de slee zitten bleef en zelf de zoete vracht trekkend liep ie zo vlug als ie kon naar het huisje.

En weer kwamen de engeltjes zingen, zoals straks.

Het huisje lag onder het witte dek te slapen tegen de dijk, onbeweeglijk stil, en het bleef slapen toen de Kerstman het Jezuskindje op de arm nam om het door de spleten van de gordijnen naar binnen te laten kijken.

Het was er ook stil en donker.

Geen woordje zegden de twee.

Zachtjes draaide de Kerstman de deurknop om... hij zag vader en moeder zitten te slapen op hun stoelen... de zieke had het hoofdje onder de dekens verstopt.

Het Kleine Jezuske liep voor hem.

De lamp was uitgegaan maar de glans van Ons Lieve Heerke maakte het kamertje even licht.

De Kerstman trok zijn sloffen uit om toch heel geen leven te maken; hij viet het dennenboompje van de slee en zette het op tafel.

Geen woord zegden de twee, het was wonder zo goed ze elkaar begrepen en heel gauw stond de boom te schitteren met vele lichtjes en hingen er pakjes aan van allerlei grootte. In die pakjes zaten allemaal hemelse gaven.

Een groot was er bij, dat een engel pas uit de hemel had gebracht: „Gezondheid" stond er op.

De Kerstman en Ons Lieve Heerke waren blij, dat er dadelijk vreugde zou zijn na de ellende van eerst en ze wilden er om zingen; maar ze durfden niet goed, omdat dan de drie zouden wakker worden.

„Ik wil toch de zieke een kusje geven" vroeg Jezuske aan den Kerstman.

„Da's goed" knikte deze en hij viet het Verlosserke in zij handen en hield hem boven het bed, zodat ie het zieke ventje kussen kon.

Maar Jezuske kuste zo lang, dat de Kerstman er moe van werd, vooral in zijn ene hand... hij liet los en Jezuske viel boven het lijdertje.

Van het gewicht schrok het ventje wakker en het begon te roepen: „Vader en moeder". Mee waren die ook de slaap kwijt.

De Kerstman gans in de war viet Jezuske onder ene arm en rende er vlug mee de deur uit, zette hem op de slee en zo hard als ie kon liep ie naar het kerkje. Daar zette hij Jezuske bij het raampje, dat nog open stond.

„Da's goed gedaan", zei de kleine man.

„Niks te danken" was het antwoord.

In een, twee, drie was Jezuke in de kerk en klom ie weer in zijn kribbeke, waar hij weer ging spelen met de godslamp.

Maria en Jozef baden nog, de os en de ezel kwispelden met hun staart.

Toen de Kerstman zag, dat de kleine Verlosser weer lag, liep ie vlug naar zijn bos waar ie aan het boompjes snijden was en hij zong, ofschoon zijn voeten erg koud waren, omdat ie zijn sloffen straks vergeten had door de haast.

In het huisje aan de dijk was nu vreugde.

Eerst waren vader en moeder en hun lieveling erg geschrokken, omdat ze zo ineens iets zagen wegvluchten. Een grote grijze schaduw was het met een lichtje.

Toen ze door de deur naar buiten keken zagen niets anders dan het wit van de sneeuw op de weg... en een paar sloffen met een goud kruis er op op de grond.

Moeder viet ze met bevende hand...

„De schoenen van den Kerstman", zei vader.

Toen ze de deur weer dicht hadden, zagen ze pas het licht van de Kerstboom en de vele pakjes, die er aan hingen.

De kleine voelde zich heel niet ziek meer, hij gooide de dekentjes van zijn lijf en sprong uit het bed.

Lieve Heerke had hem beter gekust, maar dat wist ie niet.

In al die pakjes zat alles wat ze nodig hadden om gelukkig te zijn en met hun drietjes vielen ze op de knieën vóór de Kerstboom en dankten Kleinen Jezus voor Zijn goedheid.

Als ge ooit komt in het huisje aan de dijk, zult ge op de schoorsteen zien staan onder twee glazen stolpen de sloffen van den Kerstman.

't Is uit.

NICO DE ROOIJ Jr.

Schepenlijst over de maand December.

25.	Duitsch	Alemania	Maracaibo	Maracaibo
26.	Ned.	El Libertador	Maracaibo, Aruba	Aruba, Maracaibo
26.	„	Simon Bolivar	Amsterdam	Pto. Limon
26.	Amer.	Lara	Maracaibo	Pto. Cabello
26.	Eng.	Ruahine	Cristobal	Londen
27.	Amer.	Falcon	New York	Maracaibo
28.	Duitsch	Phrygia	Hamburg	Colon
29.	Ned.	Medea	New York	Aruba, Maracaibo
29.	Fransch	Wyoming	Cristobal	Le Havre
29.	Eng.	Remuera	Londen	Cristobal
30.	Ned.	El Libertador	Maracaibo, Aruba	Aruba, Maracaibo
30.	„	Costa Rica	Pto. Cabello	New York.

Niets is zoeter dan de vriendschap
Van een harte goed en trouw,
Dat kan jub'len als gij blij zijt
En kan wenen om uw rouw.
Neen, ik vrees geen bange smart
Wen ze deelt een vriendenhart.
Let niet op de goede hoedanigheden

die gij bezit, en die den naaste ontbreken; maar op die, welke u ontbreken en die anderen bezitten, om ze ook te verkrijgen.